

Afscheid Anneke

DE LOK

Anneke gaat voor mij de geschiedenis in als de voorzitter met de lok. Ik zie haar voor me, achter een kathedr op een locatie ergens in het midden van het land. Ze neemt het woord met haar wat nasale stemgeluid, dat alom versterkt te horen is, zelfs als de geluidsinstallatie het niet doet. Wat ze zegt, dat onthoud ik nooit. Iets over ambtelijke binding of levensbeschouwelijke legitimatie, zo doet haar wat monotone relaas vermoeden. Wiens bloed gaat er ook sneller stromen van dergelijke termen? Alsof je het over je liefste hebt in termen van levenskameraad of partner. Wat je echt wilt zeggen, verstop je achter saaie woorden... Maar ik luister allang niet meer naar haar woorden. Nee, ik ben bevangen door de lok. De lok van Anneke. Brunette met haar kokette haarlok, mijmer ik...zou er nou een ritme inzitten, een cadans, die ik nog moet ontdekken? Of is het volkomen willekeurig wanneer haar hand haar haren opzoekt tijdens haar publieke optreden? En zit ze ook aan haar haar thuis, in de keuken, als ze de uien snijdt? Wat verbergt die haarlok? Gebruikt ze altijd haar linkerhand, of ook wel eens haar rechter? Doet ze het vaker als ze de zenuwen heeft?

Ik kom er niet uit. Vast staat voor mij dat de lok Anneke door menige bestuurlijke crisis heeft geloodst. Want zelfs als het vuur haar na aan de schenen werd gelegd, stond ze daar, met de handen in het haar, maar nooit verformfaaid en verwaaid. Haar haren bewaarden de orde in de vergaderzaal. De scheiding schiep orde. De lok verleidde elke dissident, want zie, ook in de regelmaat van Anneke is er ruimte voor een dwarse lok. Of was Anneke diep van binnen zelf een dissidente? We zullen het wel nooit weten.

Afgelopen zomer heeft een andere vraag beslag gelegd op mijn tijd. Tijdens haar laatste optreden als voorzitter, bij de ALV van de VGVZ, was de lok verdwenen. De lange pluk haar was genadeloos gekortwiekt. Het einde van een tijdperk. Het tijdperk van de lok. Het tijdperk Anneke.

Karin Seijdell

